

Dosarul nr. 3ra-694/19

Prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul Central (E. Bancov)

Instanța de apel: Curtea de Apel Cahul (R. Petrov, S. Pilipenco, N. Bondarenco)

Î N C H E I E R E

12 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului depus de către Sandu Leonid,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Sandu Leonid împotriva Biroului Vamal Sud cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 06 februarie 2019 a Curții de Apel Cahul, prin care s-a respins demersul Biroului Vamal Sud privind încetarea procesului civil, s-a respins apelul depus de către Sandu Leonid și s-a menținut hotărârea din 27 septembrie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central

c o n s t a t ă :

La 10 februarie 2017, Sandu Leonid a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Sud cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 16 ianuarie 2017, Biroul Vamal Cahul a emis decizia de regularizare nr. 01, prin care s-a dispus recalcularea drepturilor de import pentru diminuarea valorii în vamă și introducerea ilegală de mărfuri, cu încasarea din contul lui a obligației vamale în sumă de 67.807,46 de lei, inclusiv penalitatea de întârziere în mărime de 24.117,25 de lei, în total 91.924,71 de lei.

Drept temei de emitere a actului administrativ contestat fiind reverificarea chitanțierului PV-14 seria AB nr. 597414 din 23 decembrie 2014 de percepere a obligațiilor vamale de import a mărfii.

A susținut reclamantul că nu este de acord cu calculele efectuate de către organul vamal și incluse în decizia de regularizare, deoarece nu reflectă date obiective, din următoarele motive.

Astfel, prin sentința din 13 octombrie 2016 a Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 249 alin. (1) din Codul penal - *eschivarea de la achitarea drepturilor de import*, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 200 u.c., ceea ce constituie 4.000 de lei, pentru faptul că la 23 decembrie 2014, în jurul orei 10⁰⁸, prezentându-se la postul vamal Portul Internațional Liber Giurgiulești (port) situat în r-nul Cahul, acționând intenționat și urmărind un scop de cupiditate manifestat prin neachitarea plăților vamale la importul

mărfurilor în Republica Moldova, transportând mărfuri de larg consum fără documente justificative de proveniență, prin Portul Internațional Liber Giurgiulești, a indicat eronat costul mărfii transportate colaboratorului vamal Novițchi Vasile, care la rândul său a perfectat chitanțierul PV-14 seria AB nr. 597414 din 23 decembrie 2014, prin care au fost percepute obligațiuni vamale de import a mărfii din Israel, cu achitarea sumei pentru taxele vamale în mărime de 19.569 de lei.

A precizat reclamantul că achitarea taxei vamale a fost percepută de la el tot în aceeași zi – 23 decembrie 2014, drept dovadă servind bonul de plată nr. 104601 din 23 decembrie 2014 și chitanțierul PV-14 seria AB nr. 597414 din 23 decembrie 2014 de percepere a obligațiunilor vamale de import a mărfii, care potrivit sentinței enunțate supra s-a dispus păstrarea la actele cauzei penale, însă pârâtul a ignorat faptul dat, recalculând drepturile de import pentru diminuarea valorii în vamă și introducerea ilegală de mărfuri, cu încasarea din contul lui a obligației vamale în sumă de 67.807,46 de lei, inclusiv penalitatea de întârziere în mărime de 24.117,25 de lei, în total 91.924,71 de lei.

Consideră reclamantul că Biroul Vamal Cahul neîntemeiat i-a calculat și înaintat spre plată penalitatea de întârziere în mărime de 24.117,25 de lei, deoarece încă la data de 23 decembrie 2014 a achitat suma de 19.569 de lei cu titlu de taxă vamală de import, iar alte obligațiuni vamale nu le-a avut.

Mai mult ca atât, reverificarea chitanțierului PV-14 seria AB nr. 597414 din 23 decembrie 2014 de percepere a obligațiunilor vamale de import a mărfii a fost efectuată în perioada 20 octombrie 2016 – 28 decembrie 2016, respectiv nu este clar din ce termen au avut loc obligațiuni vamale, având în vedere faptul că a fost antrenat în procesul penal intentat în privința sa, durata căruia a fost determinată de către organele de drept și nu de către el, cu atât mai mult, că pe durata procesului penal i-a fost aplicată măsură preventivă.

La 23 ianuarie 2017, s-a adresat cu cerere prealabilă către Biroul Vamal Sud, solicitând anularea deciziei de regularizare nr. 01 din 16 ianuarie 2017, însă nu a primit răspuns.

Din motivele expuse, a cerut Sandu Leonid admiterea acțiunii și anularea deciziei de regularizare nr. 01 din 16 ianuarie 2017 emisă de către Biroul Vamal Sud, cu excluderea penalității de întârziere în sumă de 24.117,25 de lei (obligație vamală apărută la 28 decembrie 2016) și reverificarea taxei vamale în sumă de 67.807,46 de lei (bunurile supuse devamării erau uzate).

Prin hotărârea din 27 septembrie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 06 februarie 2019 a Curții de Apel Cahul, s-a respins demersul Biroului Vamal Sud privind încetarea procesului civil, s-a respins apelul depus de către Sandu Leonid și s-a menținut hotărârea din 27 septembrie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central.

Ambele instanțe de judecată ierarhic inferioare și-au motivat soluțiile de respingere a acțiunii prin faptul că prin sentința din 13 octombrie 2016 a Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău, Sandu Leonid a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 249 alin. (1) din Codul penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub forma de amendă în mărime de 200 u.c, ceea ce constituie suma de 4.000 de lei, pentru faptul că la data de 23 decembrie 2014, acesta a prezentat la postul vamal Portul Internațional Liber Giurgiulești, situat în raionul Cahul, mărfuri de larg consum, fără documente justificative de proveniență a acestora, și a indicat eronat costul mărfii transportate colaboratorului vamal Novițchi Vasile, care a perfectat chitanțierul PV-14 seria AB nr. 597414 din 23

decembrie 2014, prin care au fost percepute obligațiuni vamale de import a mărfii din Israel, cu achitarea sumei pentru taxele vamale în mărime de 19.569,56 de lei.

Însă, ulterior s-a stabilit că de fapt valoarea totală a mărfurilor era de 320.912 lei, iar valoarea în vamă al acestor mărfuri era de 207.557,11 lei, constatându-se astfel că taxele vamale, care trebuiau să fie achitate de către Sandu Leonid, au fost în suma de 67.633.14 lei. (f. d. 8-14).

Au notat instanțele de judecată că potrivit informației eliberate de către Direcția valorii în vamă și clasificarea mărfurilor a Serviciului Vamal, în total au fost stabilite mărfuri în mărime de 3432 de articole.

Ca rezultat al constatării încălcării a legislației vamale, la 16 ianuarie 2017 de către Biroul vamal Sud a fost emisă decizia de regularizare nr. 01, prin care din suma valorii în vamă reevaluată de către organul vamal în cuantum de 207.557,11 lei, au fost stabilite obligații vamale calculate suplimentar la mărfurile importate și declarate conform chitanțierului PV-14 seria AB nr. 597414 din 23 decembrie 2014, în valoare totală de 91.924.71 de lei, dintre care: plăți de bază în mărime de 67.807,46 de lei (proceduri vamale – 2.313,93 de lei, taxa vamală – 18.986,50 de lei, accize - 275,84 de lei, taxa pe valoarea adăugată - 46. 231,19 lei), inclusiv majorarea de întârziere (penalitate) în sumă de 24.117,25 de lei. (f.d. 4).

Au reținut instanțele de judecată că la 06 februarie 2017, plătitorul vamal Sandu Leonid a achitat parțial suma obligației vamale în mărimea plăților de bază prin sumarea sumei de 19.570,01 lei calculate și depuse la contul personal a plătitorului la data de 23 decembrie 2014 și respectiv a sumei de 48.237,45 de lei, potrivit ordinului de încasare a numerarului cu nr. EAR2-NOOO din 06 februarie 2017, care în total constituie cele 67.807,46 de lei, cu excepția penalității de întârziere în mărime de 24.111,25 de lei (f.d. 37).

Au stabilit instanțele de judecată că metodele de determinare a valorii în vamă și modul de aplicare a lor sunt prevăzute de Legea cu privire la tariful vamal nr. 1308 din 20 noiembrie 1997, și reieșind din cadrul juridic enunțat valoarea în vamă a mărfurilor trecute la data de 23 decembrie 2014 au fost determinate prin aplicarea prevederilor art. 17 din Legea cu privire la tariful vamal, având ca bază Raportul de expertize judiciare efectuate la demersul Centrului Național Anticorupție privind calcularea valorii în vamă a mărfurilor, pe care Sandu Leonid în cadrul procesului penal intentat în privința acestuia, și urmat ulterior de adoptarea sentinței din 13 octombrie 2016, le-a recunoscut ca fiind introduse și declarate eronat organului vamal.

Astfel, calculele efectuate de către organul vamal, conform deciziei de regularizare nr. 01 din 16 ianuarie 2017, au fost efectuate reieșind din baza de calcul impozabilă pentru fiecare din cele 93 poziții tarifare de marfa clasificate conform prevederilor legale enunțate supra.

Au conchis instanțele de judecată că taxa vamală a fost calculată conform anexei nr. 1 la Legea cu privire la tariful vamal nr. 1380 din 20 noiembrie 1997 (în vigoare la momentul vămuirii), respectiv este neîntemeiată cerința lui Sandu Leonid privind reverificarea taxei vamale în mărime de 67.807,46 de lei, or, suma respectivă include în sine calcularea tuturor drepturilor de import aferente importului pentru mărfurile reținute la data de 23 decembrie 2014 în baza Raportului de expertiză judiciară nr. 1821-1830 din 14 decembrie 2015, în care au fost indicate tipurile mărfurilor uzate/noi și a valorii în vamă a mărfii stabilite de către Serviciul Vamal, în dependență de prețurile libere pe piață pentru mărfurile uzate, și nu doar a taxei vamale calculate.

Referitor la pretenția reclamantului privind anularea deciziei de regularizare nr. 01 din 16 ianuarie 2017 emisă de către Biroul Vamal Sud, cu excluderea penalității de întârziere în sumă de 24.117,25 de lei, instanțele de judecată au considerat-o neîntemeiată, or, conform art. 124 alin. (3) din Codul vamal, persoanele fizice care nu sunt subiecți ai activității de întreprinzător plătesc drepturile de import sau de export în momentul trecerii frontierei vamale, cu excepția drepturilor de import sau de export, care urmează a fi achitate la vămuirea bagajului neînsoțit și a mijloacelor de transport.

Afară de aceasta, potrivit art. 127 alin. (1) și (6) din Codul vamal, quantumul drepturilor de import sau de export se stabilește pe baza cotelor stabilite la data apariției obligației vamale. Amenzile și penalitățile sunt aferente drepturilor de import sau de export și pot apărea ulterior procedurii de vămuire. În cazul unor diferențe ulterioare sau în situația încheierii din oficiu, fără declarație vamală, a unui regim vamal suspensiv, plătitorul vamal ia cunoștință de noua obligație vamală pe baza deciziei de regularizare întocmite de organul vamal.

Totodată, reieșind din prevederile art. 127³ alin. (1), (2) lit. a) și (3) din Codul vamal, la introducerea ilegală de mărfuri pe teritoriul Republicii Moldova, obligația vamală apare la data când mărfurile sunt introduse, iar plătitori vamali sunt persoanele care introduc mărfuri ilegal. Prin introducerea ilegală de mărfuri, în sensul prezentului articol, se înțelege situația când mărfurile pasibile de drepturi de import nu au fost supuse total sau parțial procedurilor de vămuire.

Iar, conform art. 228 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, majorarea de întârziere (penalitatea) este o sumă calculată în funcție de quantumul impozitului, taxei și de timpul scurs din ziua în care acestea trebuiau plătite, indiferent de faptul dacă au fost sau nu calculate la timp. Aplicarea de către Serviciul Fiscal de Stat sau alt organ abilitat majorării de întârziere este obligație independent de forma de constrângere. Majorarea de întârziere reprezintă o parte din obligația fiscală și se percepe în modul stabilit pentru impunerea fiscală. Pentru neplata impozitului, taxei în termenul și în bugetul stabilite conform legislației fiscale se plătește o majorare de întârziere, determinată în conformitate cu alin. (3) pentru fiecare zi de întârziere a plății lor pentru perioada care începe după scadența impozitului, taxei și care se încheie în ziua plății lor efective inclusiv.

Cât privește argumentul reclamantului precum că a fost antrenat într-un proces penal, durata căruia a fost determinată de către organele de drept, precum și că nu se face vinovat de faptul că organele de drept au examinat o perioadă îndelungată cazul dat, au reținut instanțele de judecată că Sandu Leonid, fiind recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 249 alin. (1) din Codul penal, și-a asumat toate consecințele posibile, cu atât mai mult, că decizia de regularizare nr. 01 din 16 ianuarie 2017 a fost emisă de către Biroul Vamal Sud după ce sentința din 13 octombrie 2016 a Judecătoriei Râșcani, mun Chișinău, a devenit definitivă și irevocabilă.

Ce ține de demersul reprezentantului Biroului Vamal Sud – Inga Hariton privind încetarea procesului, au precizat instanțele de judecată că motivul de încetarea precum că în temeiul art. 15 lit. b) din Legea privind declararea voluntară și stimularea fiscală nr. 180 din 26 iulie 2018, a fost anulată majorarea de întârziere, rezultată din decizia de regularizare nr. 01 din 16 ianuarie 2017, nu poate servi drept temei pentru încetarea procesului civil, or, acesta nu se încadrează în cerințele prevăzute la art. 265 din Codul de procedură civilă. Această circumstanță putea fi relevantă la etapa executării deciziei de regularizare contestate.

La 01 aprilie 2019, Sandu Leonid a depus cerere de apel împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 06 februarie 2019 a Curții de Apel Cahul și a hotărârii din 27 septembrie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului Sandu Leonid a invocat ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, declarând că Curtea de Apel Cahul a examinat superficial prezenta speță, cu interpretarea și aplicarea eronată a normelor de drept material.

La 03 mai 2019, în adresa Biroului Vamal Sud a fost expediată copia recursului depus de către Sandu Leonid, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 07 iunie 2019, Biroul Vamal Sud a depus referință, solicitând să fie declarat inadmisibil recursul depus de către Sandu Leonid, cu menținerea deciziei din 06 februarie 2019 a Curții de Apel Cahul și a hotărârii din 27 septembrie 2018 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, pe care le consideră legale și întemeiate, invocând că instanțele de judecată ierarhic inferioare au verificat minuțios toate circumstanțele, care au importanță pentru soluționarea justă a prezentei spețe, dând o apreciere corectă suportului probatoriu al cauzei.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, Completul specializat în cauze de contencios administrativ în cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de către Sandu Leonid este inadmisibil, din motivele ce succed.

În debut, Colegiul învederează că, în data de 01 aprilie 2019 a intrat în vigoare Codul administrativ al Republicii Moldova, aprobat prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, fapt ce rezultă din art. 257 alin. (1) al acesteia.

Conform art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedură civilă, cu excepția art. 169-171.

Potrivit art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului aliniat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Prin urmare, condițiile de admisibilitate a recursurilor depuse împotriva deciziilor pronunțate de curțile de apel, în calitate de instanțe de apel, cât și hotărârile pronunțate de curțile de apel, în cauzele de contencios administrativ, vor fi verificate prin prisma normelor în vigoare până la intrarea în vigoare a Codului administrativ, și respectiv încă valabile la momentul emiterii deciziei instanței de apel.

Astfel, conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei din 06 februarie 2019 a Curții de Apel Cahul a fost expediată în adresa lui Sandu Leonid la 20 februarie 2019, însă nu se atestă date când a fost recepționată de către recurent (f.d. 138).

În această ordine de idei, se constată, că în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 01 aprilie 2019.

Totodată, în conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea

esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de către Sandu Leonid, Completul specializat în cauze de contencios administrativ în cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esență, sunt similare alegațiilor inserate în cererea de apel, asupra căroră Curtea de Apel Cahul s-a pronunțat deja în modul corespunzător (f.d 100-101).

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către Completul specializat în cauze de contencios administrativ în cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurentul nu a evidențiat în cererea sa de recurs, formulată în memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului.

Mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului depus, deoarece Sandu Leonid nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de către instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de depunere a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul

rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67).

La acest capitol instanța de recurs reține că recursul depus de către Sandu Leonid nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Sandu Leonid a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în

fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele de judecată ierarhic inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, au aplicat și au interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, Completul specializat în cauze de contencios administrativ în cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție în unanimitate ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de către Sandu Leonid împotriva deciziei din 06 februarie 2019 a Curții de Apel Cahul în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 195 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, Completul specializat în cauze de contencios administrativ în cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul depus de către Sandu Leonid împotriva deciziei din 06 februarie 2019 a Curții de Apel Cahul.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic